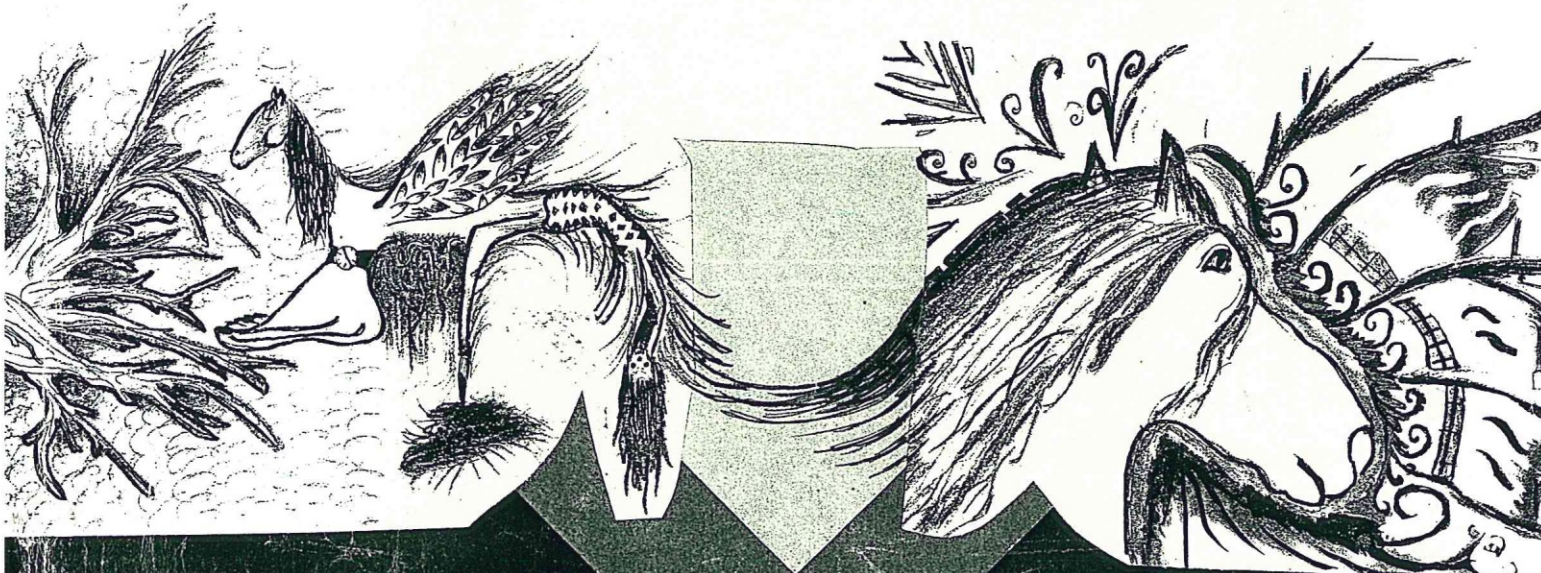

OČVIRKI

GLASILO UČENCEV OŠ VIDEM
JUNIJ 2006

ŠOLSKA KRONIKA V SLIKI IN BESEDI

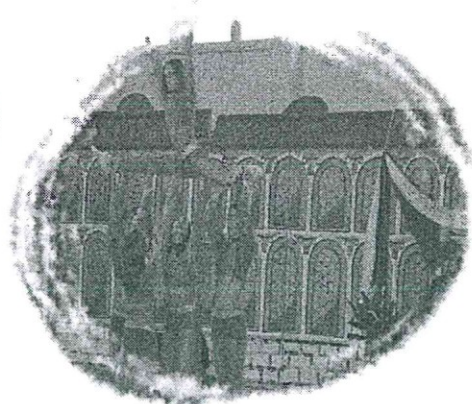
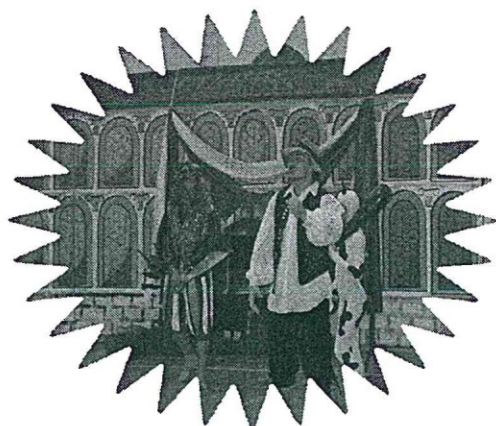
Prvi šolski dan

Medobčinski jesenski kros

Ob dnevu reformacije

ŠOLSKA KRONIKA V SLIKI IN BESEDI

Martin Krpan v izvedbi plesne skupine Flip

Zimska šola v naravi

Prireditev ob kulturnem prazniku

60 let od izida Pike Nogavičke

ŠOLSKA KRONIKA V SLIKI IN BESEDI

Ob dnevu šole

Podelitev priznanj Naravne in druge nesreče

Ob zaključku bralne značke

Interesni kulturni dan ob koncu šolskega leta

PRIDNI KOT MRAVLJICE**IGRAJMO SE GLEDALIŠČE**

Ob letošnjem dnevu šole na prvi pomladni dan smo se predstavili s projektom **Igrajmo se gledališče**, v katerega smo bili vključeni domala vsi učenci in učitelji. V okviru projekta smo po razredih ali oddelkih pripravili različne dramatizacije, ki smo jih prikazali drug drugemu. Na osrednji prireditvi ob dnevu šole pa smo se izkazali z otroško opero **Janko in Metka**, ki sta jo pod okriljem zborovodkinje in dirigentke **Sonje Winkler** izvajala **otroški in mladinski pevski zbor** ter **ansambel**. Z otroško opero smo se po dnevu šole še nekajkrat predstavili javnosti in vedno smo bili deležni velikega navdušenja.

V. V.

TEKMOVANJA

Na šoli deluje veliko najrazličnejših krožkov, kjer lahko učenci uresničujejo svoje interese.

Nekateri krožki so tudi tekmovalnega značaja. In ker mladi radi tekmujejo, so nam taki krožki tudi največji izziv.

Za Cankarjevo priznanje se je na šolskem tekmovanju potegovalo 9 učencev. 3 učenke so dosegle bronasto priznanje in se udeležile vseslovenskega tekmovanja v Mariboru. **Manuela Forstnerič** je dosegla srebrno priznanje.

Na tekmovanju iz Vesele šole je 10 učencev osvojilo bronasto priznanje, srebrno priznanje pa so dosegli: **Tomaž Rakuš**, **Luka Škvorc**, **Vida Božičko**, **Aleksandra Rožman** in **Gregor Bedrač**. Zlato priznanje sta si priborila **Luka Škvorc** in **Gregor Bedrač**.

Tekmovali smo tudi iz znanja kemije. Šolskega tekmovanja se je udeležilo 24 učencev. Bronasto Preglovo priznanje je osvojilo 11 učencev, srebrno pa sta na državnem tekmovanju dosegli **Tanja Murko** in **Aleksandra Rožman**. Ljubitelji zgodovine smo se lahko pomerili na tekmovanju o življenju v deželah starega vzhoda. Na šolskem tekmovanju nas je tekmovalo 15. Bronasto priznanje si je prislužilo 5 učencev. Na državnem tekmovanju pa sta **Špela Chomicki** in **Luka Škvorc** dosegla zlato priznanje, **Gregor Bedrač** pa srebrno.

Patricija Bračič, **Barbara Čeh** in **Andraž Šilak** so se udeležili tekmovanja za priznanje dr. Pavla Turnerja, kjer so se pomerili v znanju o življenju Indijancev. Dosegli so srebrno priznanje.

Tekmovali smo tudi iz znanja angleščine. Ena učenka je osvojila bronasto priznanje in se udeležila tudi državnega tekmovanja.

Letos smo tekmovali tudi še iz znanja nemščine. Dva tekmovalca sta osvojila bronasto priznanje, eden pa se je uvrstil še na državno tekmovanje.

Sodelovali smo tudi na literarnem natečaju, ki ga je razpisala založba Nobis Gorjup & Šauperl. Izmed 500 spisov je bil spis z naslovom Med odraslimi in mladostniki, ki ga je napisala **Tanja Murko**, med izbranimi tridesetimi, ki so izšli v knjigi *Trilijon bilijonov ali sreča enega otroka*.

Področje logike je iz leta v leto bolj privlačno. Šolskega tekmovanja se je udeležilo 62 učencev. Bronasto priznanje si je priborilo 24 učencev, na državnem tekmovanju pa je **Gregor Bedrač** dosegel srebrno priznanje, **Barbara Čeh** pa zlato.

PRIDNI KOT MRAVLJICE

Tekmovanje iz matematike je bilo tudi letos zelo privlačno, saj se je na šolskem tekmovanju pomerilo 89 učencev na predmetni stopnji in 40 na razredni stopnji. 28 učencev iz predmetne stopnje je doseglo bronasta Vegova priznanja, srebrna pa so osvojili: **Barbara Čeh, Luka Škvorc, Borut Novak, Blanka Kozel, Gregor Bedrač in Mojca Viličnjak**. **Luka Škvorc** se je z državnega tekmovanja vrnil z zlatim Vegovim priznanjem. Na razredni stopnji je od 40 tekmovalcev bronasta Vegova priznanja doseglo 13 učencev. Tudi na področju tehnike radi ustvarjamo in tekmuje.

Zmagovalca v svoji kategoriji sta bila **Aleš Habjanič in Tomaž Rakuš**.

Na tekmovanju iz fizike za Štefanovo priznanje so trije učenci osvojili bronasto priznanje. Že od nekdaj je telesna vzgoja med osnovnošolci zelo priljubljena. Težko bi našli področje, kjer nismo sodelovali. Dekleta imamo zelo rada odbojko. Na medobčinskem prvenstvu smo osvojile drugo mesto, na področnem pa tretje mesto. Na Treh kraljih smo uspešno smučali. **Luka Krušič, Daniel Nahberger, Katja Žunkovič in Julija Viličnjak** so bili ekipno prvi. Starejši učenci so osvojili tretje mesto. Ekipo so sestavljali: **Primož Strmšek, Gregor Bedrač, Matej Simonič, Stojan Muršek, Mojca Viličnjak in Vida Božičko**.

V namiznem tenisu sta **Luka Krušič in Simon Božičko** osvojila prvo in drugo mesto na področnem tekmovanju.

Udeležili smo se tudi področnega tekmovanja Širjenje znanja o RK, kjer so **Špela Chomicki, Nataša Ferk in Barbara Čeh** osvojile četrto mesto. Tekmovali smo tudi za angleško bralno značko - Bookworms. Sodelovali so učenci od 5. do 9. razreda. **Blanka Kozel** je bila nagrajena s 1. nagrado Oxford centra iz Ljubljane.

Vsako leto sodelujemo na najrazličnejših literarnih in likovnih natečajih. Na natečaju Evropa v šoli je bil nagrajen spis **Barbare Trafela** in likovni izdelki **Žana Sovca, Barbare Trafela, Kaje Štelcer in Aleksandre Nahberger**. Ministrstvo za obrambo razpisuje vsako leto likovni in literarni natečaj. Letos smo ustvarjali na temo Požar. Priznanja so prejeli: **Aleksandra Nahberger, Aleš Sitar, Tatjana Zavec, Andreja Murko, Jure Horvat, Sandi Vaupotič, Katja Goričan in Barbara Kmetec**.

Na likovnem področju smo iz leta v leto uspešnejši. Razen na omenjenih natečajih smo bili nagrajeni tudi na natečaju Eko šole - Prednovoletni čas, na natečaju Novoletne voščilnice je **Saša Kamenšek** prejela državno priznanje. Na grafičnem bienalu sta **Gabriela Blažič in Aleksandra Nahberger** prejeli državno priznanje. Državno priznanje sta prejela tudi **Andreja Tement in Borut Novak** na natečaju Likovni svet otrok. Na Mihčevem festivalu literarnih in likovnih ustvarjalcev so priznanja dobili: **Barbara Krošel, Sandi Vaupotič in Uroš Kmetec**.

Učenci od 1. do 4. razreda devetletke so se udeležili tekmovanja Cici vesele šole in vsi so dobili pohvale.

Udeležili smo se regijskega srečanja mladih raziskovalcev Spodnjega Podravja s Prlekijo z nalogo Po sledih Karla Pestevška. Avtorici naloge sta bili **Ana in Julija Murko**. Dobili sta zlato priznanje in se uvrstili na državno tekmovanje, s katerega sta se vrnila s srebrnim priznanjem.

T. P.

PRIDNI KOT MRAVLJICE**O BRALNI ZNAČKI**

Pesnik Tone Pavček je zapisal: »Če ne bomo brali, nas bo pobralo.«

Zdi se, kot da so nam te besede segle globoko v srce. Kljub poplavi najrazličnejših medijev pa so na naši šoli še vseeno učenci, ki radi preberejo kakšno dobro knjigo. Tako so tudi v tem šolskem letu pridno brali. Bralno značko je osvojilo 210 učencev, in sicer 123 na razredni stopnji in 87 na predmetni stopnji. 15 devetošolcev je dobilo naziv zlati bralec, ker so vsa leta šolanja na osnovni šoli osvojili bralne značke. Tudi med zaposlenimi na šoli je bralno značko osvojilo kar 17 delavcev.

Naš nekdanji sodelavec in knjižničar g. France Planteu, ki nas je pred dobrim mesecem presenetil tudi s knjižnim prvcem Obsojeni na preteklost, se je odzval na vabilo na zaključno prireditev in nam povedal nekaj o sebi.

T. P.

UROŠ GRABOVEC, 4.6/8

SABINA SKVARC, 4.6/8

ANJA PIVEC, 4.a/8

LEON POŽAR, 7.6

VALENTINA MILOŠIČ, 7.6

SANDI VUROPOTIČ, 7.6

PRIDNI KOT MRAVLJICE**REVIJA PIKA POKA POD GORO**

Letos je v Rogaški Slatini že 10. leto zapored potekala državna revija Pika poka pod goro. To je revija ljudskih pesmi, plesov in običajev. Na njej sodelujejo učenci osnovnih in srednjih šol iz vseh pokrajin Slovenije, ki jih družijo veselje do ohranjanja ljudske dediščine naših prednikov. Tudi učenci naše šole so na Piki poki dokaj redni gostje. V preteklih letih smo z nastopi dosegli bronasto, srebrno in dve zlati priznanji. Letos smo nastopili že petič.

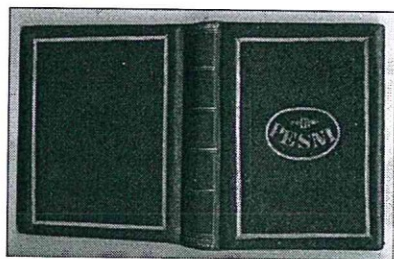
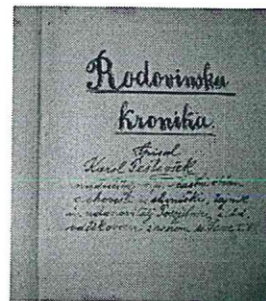
Ob tej priložnosti smo sodelovali z Etnografskim društvom Lancova vas, saj smo se predstavili s pustnim spletom Orjemo za debelo repo. Dosegli smo srebrno priznanje.

V nastopu smo predstavili, kako se otroci veselijo pusta in kako se nanj vneto pripravljajo. Ko pa zaslišijo zvonjenje korantov in pokačje bičev, kar naznanja prihod oračev, brž zbežijo. Orači potem zaorjejo in k hiši prinesejo želje, da naj bo letina bogata in repa čim debelejša. Gospodar in gospodinja jih za to bogato nagradita.

Mentorica Darja Ostroško

PO SLEDEH KARLA PESTEVŠKA

Za raziskovalno nalogo sva se odločili, ker sva na tetinem podstrešju našli stari knjigi - Rodovinsko kroniko in zbirko pesmic z naslovom Pesni. Ko sva listali po Rodovinski kroniki, sva zasledili ime najinega pradedka. Zanimalo naju je, kdo je avtor te kronike, ki je poznal najinega pradedka. Ugotovili sva tudi, da je napisal zbirko pesmic, in se odločili, da bova raziskali delo in življenje Karla Pestevška. Podatke sva našli s pomočjo Rodovinske kronike, kamor je zapisal svoj življenjepis. Tudi sorodniki so nama povedali mnogo zanimivega o njem. Iskali sva tudi v Šolskem muzeju v Ljubljani in v knjižnicah. Tam sva v reviji Popotnik našli njegove članke. V župnišču v Slivnici sva v cerkvenih kronikah zasledili več omemb Pestevška. Pomagala nama je tudi diplomska naloga učiteljice iz Slivnice. Vse podatke sva potem zbrali in sestavili najino raziskovalno nalogo. Ugotovili sva, da se je Pestevšek rodil 1855. leta, da je bil pesnik in pisatelj in da je napisal več poučnih člankov za potrebe takratne šole. Bil pa je tudi vsestransko aktiven. S to raziskovalno nalogo sva se predstavili na področnem srečanju mladih raziskovalcev v Ptuj, kjer sva dosegli zlato priznanje in se uvrstili na državno srečanje. To srečanje je potekalo v Murski Soboti, kjer sva dosegli srebrno priznanje.

Ponosni sva na najin uspeh in tudi na odkritega sorodnika.

Ana in Julija Murko

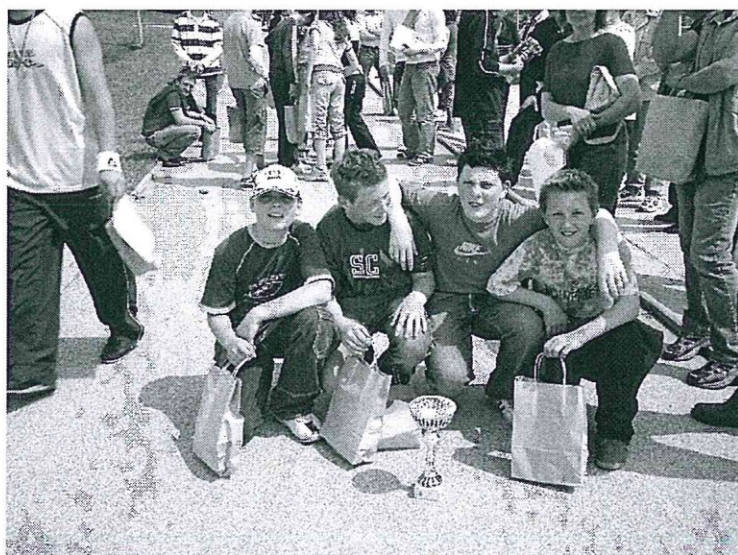
PRIDNI KOT MRAVLJICE**INTERESNI KULTURNI DAN**

Tik pred koncem šolskega leta smo na predmetni stopnji izvedli interesni kulturni dan. Čeprav smo bili tako mentorji kot učenci že skoraj brez moči, smo bili vsi skupaj nad delom v skupinah in nad zaključno prireditvijo prijetno presenečeni. Učenci so lahko izbirali med devetimi interesnimi skupinami. Štiri šolske ure je delo v skupinah potekalo tako zagnano, da je bilo po šolskih hodnikih veliko bolj mirno in tiho, kot je v času rednega pouka. Ob koncu so se skupine še predstavile vsem učencem in marsikdo nas je prijetno presenetil.

T. P.**PROMETNI KROŽEK**

Letošnjega 8. medobčinskega tekmovanja »Kaj veš o prometu«, ki je potekalo v soboto, 6. maja 2006, pri OŠ Zavrč, se je udeležila tudi štiričlanska ekipa naše šole. Domov so prinesli pokal za osvojeno 1. mesto. Ekipo so sestavljali:

Simon Božičko, Mihael Hrzenjak, Jure Horvat, Blaž Zemljak in rezervni tekmovalec Borut Novak.

Mentorica Olga Zelenik

SPOROČILA, MISLI, ŽELJE OTROK: OTROCI – ODRASLIM

Ko sem bila še majhna, sem hotela biti takoj velika. Zdaj sem spremenila mnenje, ker imajo odrasli veliko skrbi in dela. Vseč pa mi je, da lahko sami odločajo. Veliko znajo, imajo veliko izkušenj pa tudi dobro ravnaajo. Vsem odraslim želim, da ne bi imeli veliko skrbi, dela ter opravkov doma. Pa veliko sreče nasploh!

Jana, 4. f

Včasih ste starši strogi, a samo zato, ker nam želite dobro. Želimo si, da bi bili razumevajoči z otroki, ki imajo težave. Otroci smo vam hvaležni, čeprav tega ne pokažemo pogosto.

Katja, 4. f

Zahvaljujemo se učiteljem, ker brez njih ne bi znali matematike, naravoslovja in tehnike, družbe, še slovenščine ne. Veseli smo, da hodimo v šolo.

Urška, 4. f

Vsem odraslim želim, da se imajo radi in se ne kregajo. Mamici in teti Silvi želim, da manj kadita, stricu Strečku pa, da manj preklinja poleg avtomobila.

Eva, 4. g

V imenu vseh otrok se zahvaljujem vsem, ki so naredili kaj za naš planet.

Petra, 4. g

Želim si, da bi nas imeli odrasli preprosto radi.

Sašo, 5. b

Želim, da bi bili odrasli bolj razumni in spoštljivi do nas otrok.

Valentina, 5. b

Ostanite prijazni do otrok.

Julija, 5. b

Želim si, da si vzamete več časa zase, saj si to zaslužite.

Tomi, 5. b

Odraslim bi sporočila: »Prenehajte z vojnami in stvarmi, kjer ljudje trpijo.«

SPOROČILA, MISLI, ŽELJE OTROK : OTROCI – ODRASLIM

Odraslim želim, da bi dobro vzgajali otroke.

Rok, 7.a

Želim, da bi imeli starši več časa za otroke.

Domen, 7.b

Ni nam lahko. Danes je tempo življenja tak, da si vzamemo premalo časa zase ali za družinski pogovor. Starši imajo preveč obveznosti in mi se včasih počutimo odveč. Ne najdemo ali ne najdejo časa za nas.

Odrasli, sporočiti vam želim, da ste morda preveč obremenjeni z vsakdanjimi stvarmi in vse premalo ste zadovoljni, srečni in zasanjani. Tudi zasanjanost je včasih koristna, saj lahko tudi na tak način spoznaš samega sebe. Bodite več z nami – otroki, ki Vas zaenkrat še potrebujemo, saj nekemu moramo vse zaupati in se mu potožiti. Bodite z nami zmeraj, četudi bomo že samostojni ...

Odraslim bi želela sporočiti, naj se naučijo imeti radi in ljubiti kot otroci – iskreno. Naj se naučijo poslušati, ne le govoriti. Skratka, naj v srcu ostanejo otroci – iskreni, hvaležni, ljubljani.

Odrasli, razumite nas, ko odraščamo, in spoštujte naše odločitve, saj se moramo naučiti postati samostojni in odgovorni. Vzgajajte nas v takšni luči, da bomo postali dobri ljudje, da bo v svetu zavladalo dobro.

Starši, poslušajte svoje otroke. Ne zavračajte jih zaradi raznih obveznosti. Otroci smo vredni veliko več in spadamo na prvo mesto.

Učenci in učenke 9. r.

MED ODRASLIMI IN MLADOSTNIKI

Med odraslimi in mladostniki pogosto prihaja do konfliktov, sporov, nesoglasij. Večinoma pride do tega zaradi drugačnega vidika – kako vidijo svet odrasli in kako otroci oziroma mladostniki.

Večinoma lahko po televiziji spremljamo novice, kaj se dogaja doma in po svetu. Velikokrat slišimo, kako tragično se je končalo življenje mlade osebe ali pa si je kakšen mladostnik vzel svoje življenje ali življenje kakšni drugi osebi.

Pa se, ljudje, vprašajmo, zakaj prihaja v svetu do tega. Ni preprosto priti do tega odgovora. Večina meni, da so sami odgovorni za to, kar počnejo. Vendar to ni res. Menim, da so za to »krivi« starši. Starši se premalokrat zavedajo (če ne vsi, pa vsaj velika večina), kako vzgajajo svoje otroke – dobro, pošteno – v poštene ljudi ali pa ravno nasprotno. Menim, da nekateri starši pravzaprav »ne znajo« vzgajati otroka ali pa »nimajo pojma«, kako se otrok počuti, če se mu premalo posvečajo. Prav takim bi se starši morali največ posvečati in jim nameniti največ pozornosti. Za nekatere lahko rečem, da so »rojeni pod srečno zvezdo«, kajti

SPOROČILA, MISLI, ŽELJE OTROK: OTROCI – ODRASLIM

starši jih razumejo in vedo, kako se otroci počutijo. Zato jih tudi vzorno vzgajajo. Seveda se to točno vidi na otrokovem obnašanju. Toda to še ne pomeni, da je otrok, ki se mu starši premalo posvečajo, potem zanemarjen v družbi ali pa je nesamozavesten. Nekateri pač imajo nekaj svoje »moči«, da odrastejo v poštene in prijazne ljudi, kakršne svet potrebuje. Nekateri pa žal te »moči« nimajo in so drugačni od drugih (seveda je vsak človek drugačen). Mogoče se nagibajo k temu, da so velikokrat nestrpni do svojih prijateljev, za sočloveka že kot otroci ne najdejo lepe besede, pokaže se tudi njihovo sodelovanje pri pouku, ki pa verjetno ni najbolj zavzeto. Starši se takim otrokom žal ne posvečajo dovolj, ampak nekateri se, toda na žalost so lahko kljub sodelovanju s starši otroci taki.

Moje mišljenje je, da se življenje odvija prehitro in da odrasli skoraj več ne mislijo na svoje otroke, ampak le na svojo službo in na finance. Res je, da je v življenju denar zelo pomemben, toda vseeno ni pomembnejši od samih otrok. Pa saj je vseeno, kaj si jaz mislim o drugih, kajti če povem svoje mnenje kakšnemu odraslemu, reče, da se nimam pravice vtikati v stvari, ki se mene ne tičejo. Odrasli bi morali biti tisti, ki bi vedeli, kaj je preveč za otroka (mislim na materialne stvari), kaj je premalo za otroka in kaj ni dobro za otroka. Zato bi bilo najboljšo, da bi otroka spodbujali k pozitivnim stvarem že takrat, ko je še majhen, kajti otrok raste in se razvija, zato potem težko spreminja svoje mnenje, ko je mladostnik, ker takrat že vse misli »s svojo glavo«. Če misli o pozitivnih stvareh (tako, kot so ga doma učili, seveda pozitivno), je to seveda odlična popotnica za njegova naslednja leta in bleščečo prihodnost. Če pa je to negativno mišljenje, si lahko zamislimo, da bo izkusil, da življenje ni posejano z rožicami.

Res je, da je vaš svet, dragi starši, hiter in za otroke kot tudi mladostnike nerazumevajoč, toda pomislite kdaj, kaj otroci menijo o vašem svetu. Prisluhnite njim in njihovim željam, če si to močno želijo, jih izpolnite (če jih seveda lahko), toda ne tako, da bi vas s tem izsiljevali. Dajte jim tisti občutek, da bodo lahko nekaj povedali in da bi njihovo mnenje tudi veljalo. Vendar ne pozabite, ne smete biti preveč potrpežljivi in ljubeči, morate biti takšni, da vas otroci ne bodo izkoriščali.

V vaše hitro življenje in službene zadeve pa se raje ne bi spuščala, kajti menim, da je bolj pomembno, kaj si jaz mislim o vaši vzgoji, dragi starši.

Tanja Murko, 8. a

SVET OTROK

Velikokrat sem se spraševala, kakšen bi bil svet, če bi ga vodili otroci. Zdi se mi, da starejši premalokrat upoštevajo želje otrok.

Če bi svet vodili otroci, bi bilo vse čisto drugače. Že zdaj imamo otroci svoj mali svet, in čeprav je majhen, ga vseeno imamo. Odrasli velikokrat preveč hitijo in nas, otrok, sploh ne razumejo. Če bi svet vodili otroci, bi vsi manj hiteli. Ker se nam ne bi nikamor mudilo, bi bil naš svet počasnejši in lepši. Bilo bi manj žrtev, sploh tistih na cestah, manj nasilja, odrasli bi upoštevali naša pravila in sploh ne bi več povzročali težav. V takem svetu bi nas odrasli popolnoma razumeli. Več družin bi ostalo skupaj. Velikokrat namreč družine razpadejo, ker vsak želi, trdi svoje. In tako se straši ločijo. Če bi svet vodili mi, se tudi straši ne bi več kregali. Zdaj veliko otrok pije in kadi, ker to počnejo njihovi starši, in ker oni vodijo ta svet, imajo vso pravico, da to počnejo. Če bi svet vodili mi, bi vsem povedali, kako škodljivo je to.

SPOROČILA, MISLI, ŽELJE OTROK: OTROCI – ODRASLIM

Manj ljudi bi umrlo zaradi cigaret in pijače. Bilo bi tudi manj pouka, ampak bi se vseeno nekaj učili, saj bi tako pridobili znanje. Snov bi bila veliko lažja, sploh v osnovni šoli, saj menim, da je snov zdaj zelo težka. Izobraževali pa bi se samo do dvajsetega leta.

Če bi svet vodili mi, bi bilo več zabav, manj gledanja televizije, več druženja in več veselja. Preprosto povedano, vse bi bilo lepše. Če bi svet vodili mi, bi odrasli upoštevali naše želje in končno nas bi nekdo razumel.

Tea Jerenko, 8. a

KAJ MI POMENIJO KNJIGE

Rada berem zanimive pustolovske knjige. Med branjem si to tudi predstavljam. Če ne bi bilo knjig, se ne bi veliko naučili in bilo bi dolgočasno.

Monika B., 7. a

Če knjig ne bi bilo, ljudje veliko stvari ne bi znali. Iz knjig se veliko naučimo.

Rok, 7. a

Zelo rada berem pustolovske knjige. Knjige so dar življenja. Ne uničujem jih in ne trgam listov iz njih.

Dominika, 7. a

Knjige so dar življenja. Rada jih berem, posebno tiste, ki opisujejo kake dogodivščine.

Mojca, 7. a

Do knjig imam spoštljiv odnos. Rad jih prebiram in ob njih odtavam v drug svet. Če bi vse knjige izginile, bi ljudje imeli manj domišljije.

Gregor, 7. a

Knjige me razveseljujejo in spravijo v dobro voljo.

Luka, 7. a

Knjige so zelo lepa stvar in so ljudem zelo všeč. Rad jih berem v prostem času. Če jih ne bi bilo, bi se počutil zelo slabo.

Matic, 7. a

Zame je knjiga kot zgodba življenja. Rad jih berem in mislim, da ne bi bilo zanimivo brez knjig.

Marcel, 7. a

Rada berem. Moj odnos do knjig je spoštljiv, čudovit ... Ne vem, kako bi se počutila, če knjig ne bi bilo.

Petra, 7. a

Do knjig imam zelo lep odnos. Zelo rada berem. Moj odnos do knjig je spoštljiv, dober, čudovit, čustven. Takšen je moj odnos! Če knjig ne bi bilo, bi bila zelo žalostna.

Monika E., 7. a

KAJ MI POMENIJO KNJIGE

Knjige me razveseljujejo. Najraje berem pustolovske knjige. Te me vedno spravijo v dobro voljo!

Aleksander, 7. a

Knjige mi pomenijo še kar veliko. Rada jih berem in si jih ogledujem. Ko jih berem, odpotujem v njihov svet in težko me je potegniti stran. Z njihovo pomočjo spoznamo življenje drugih ljudi, saj nekatere opisujejo resnične dogodke. Spoznamo pa tudi veliko novih krajev in drugih stvari.

Aleksandra, 8. a

Če bi vse knjige naenkrat izginile, bi bila strašansko žalostna. Zelo rada berem in vedno, ko imam čas, vzamem kakšno knjigo v roke. Knjiga mi pomeni veliko. V njej je domišljija, napotki za življenje, znanje ... Če pa mi katera knjiga ni všeč, si izmislim svojo zgodbo. V oporo pa mi je seveda knjiga. Knjige so res veliko vredne.

Julija, 8. a

Ko prebereš kako dobro knjigo, se ti zdi, da si naenkrat bolj pomemben oz. pameten, saj nam nekatere knjige dajejo pametne odgovore na življenjska vprašanja. Če knjig ne bi bilo, bi ljudje bili bolj zateženi (knjige nas tudi razvedrijo) in nespametni. Pa še nekaj: bolj debela je knjiga, več imaš od nje.

Sara, 8. a

Knjige mi veliko pomenijo in najbolj všeč so mi takšne, v katerih so dogodivščine, katerih jaz ne bom nikoli doživela!

Sanja, 8. a

Knjige na svetu pomenijo veliko. Iz knjig se marsikaj naučiš. Večina zgodovinskih dogodkov je zapisanih v knjigah. Zato tudi meni knjige pomenijo veliko. Mislim, da bi bil svet brez njih pust.

Matej, 8. a

Knjige mi pomenijo veliko, saj nam vsaka nekaj pove, tako resnične kot tudi domišljjske, ki nas popeljejo v svet domišljije, in tiste, ki nam dajo misliti. Najraje berem najstniške, ki nam dajo misliti o našem življenju ali nas popeljejo v čisto nov svet, tako domišljjskega kot resničnega.

Nina, 8. a

Vsaka knjiga je za nekaj dobra. Nekatere imajo ljubezensko vsebino, dogodivščine, nekatere pa ti dajo le misliti. Kaj bi bilo brez knjig?! Knjige ti pomagajo skozi življenje, razumeti svet ... Mislim, da svet brez knjig sploh ne bi bil svet, iz sveta bi izginile misli, vsi bi bili zaprti vase in bili bi brez domišljije.

Sara, 8. b

MLADI UMETNIKI**TO SEM JAZ**

Sem Špela Turk. Doma sem v Popovcih 13. Stara sem 7 let. Imam rjave lase in rjave oči. Med dekleti v razredu sem največja. Sem vitke postave in imam belo kožo. Imam dve nogi, na kateri obuvam čevlje. Roki pa mi krasi deset prstov. Rada nosim uhane. V prostem času se potapljam, rolam, kolesarim, žogam, berem in plešem. Sem navihana drugošolka.

Špela Turk, 2. r

TAKE TAKRATKE

Jaz sem sladoled in imam tri kepice. Oto me je kupil in me prodal Timu. Tim me je polizal. Bil sem zelo jezen.

Gaja Šilak, 2. r

Koza si naloži torbo in se odpravi v šolo. Med potjo sreča muho, ki jo je narisal svinčnik. V šoli so se zabavali, ker je imela učiteljica rojstni dan.

Nina Topolovec, 2. r

Lisica in ovca sta si nataknili kravato in rdeče nogavice. Odšli sta na praznovanje. Jedli so torto in se imeli radi.

Rok Forstnerič, 2. r

TO JE MOJ MUC

Mojemu mucu je ime Muri. Ima mehke tačice. Njegov rep je košat in je črne barve. Na trebuščku ima oranžno liso. Ima veliko telo in majhno glavo. Moja mami pri našem Muriju skrbi le nekaj - da se bodo posušili vsi grmički, ker neprestano lula po njih. Zadnje čase je Muri le ostanke hrane, ki jo skuha mami, vseeno pa je zelo zadovoljen. V teh toplih dneh se najraje valja po pesku.

Imam ga zelo rada. Kadar je zelo priden, ga nagradim z mačjim piškotom.

Klara Širovnik, 3. a

PIŠČANČEK PIPI SE IZGUBI

Ime mi je Pipi, star sem nekaj dni. Imam rumen kljun in sem rumene barve. Povedal vam bom bom resnično zgodbo.

Ko sem bil še v jajcu, je bila moja mama zelo osamljena. Ko je mislila, da ne bo nikoli vesela, sem se izvalil jaz, Pipi. Mama je bila vesela kot nikoli. Toda sreča ni trajala dolgo, saj so

MLADI UMETNIKI

mamo ljudje spekli. Bil sem tako žalosten, da sem pobegnil. Taval sem in taval, dokler nisem prišel do gozda. Naredil sem si posteljo, naložil deževnike in sladko zaspal. Toda ponoči me je zavohala lisica. Odnese me je v svoj brlog k svojim petim mladičem. Ko sem se zbudil, so bili okoli mene sami lisjaki. Hitro sem pobegnil iz gozda. Tekel sem tako dolgo, dokler nisem pritekel na sosednjo kmetijo. Tam so mi dali novo družino in vsi smo bili srečni.

Eva Milošič, 3. a

PEPELKA IN SNEGULJČICA

Nekoč je živela Pepelka. Njena najboljša prijateljica je bila Sneguljčica. Večkrat sta se skupaj igrali. Nekega dne pa Sneguljčice ni bilo od nikoder. Pepelka jo je čakala in razmišljala, kje bi lahko bila. Kmalu je Sneguljčica le prišla. Začela je jokati. Pepelki je povedala, da je na poti srečala čarovnico, ki ji je rekla, da jo bo spremenila v miš, ko bo stara šestnajst let. Ko je bila Sneguljčica stara šestnajst let, jo je čarovnica poiskala. Hotela jo je začarati v miš. Pepelka je skočila do čarovnice. Zgrabila je čarobno palico in naenkrat se je čarovnica spremenila v miš. Pepelka in Sneguljčica sta se veselo odpravili domov.

Rebeka Ostroško, 3. b

PIŠČANČEK PUHKO

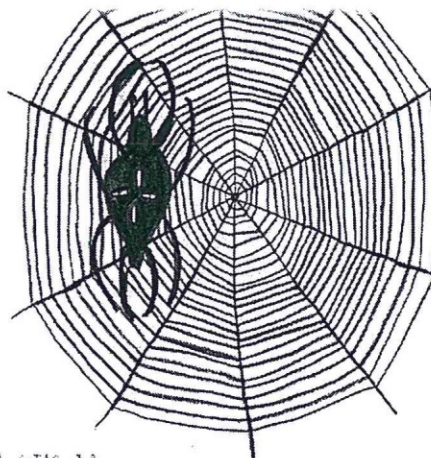
Sem majhen rumen piščanček, ki se je izvalil pred dvema dnevnoma. V jajcu mi je bilo strašno dolgčas. Bilo je temno in zelo malo prostora. Sedaj je moj dom kmetija. Imam nekaj bratcev in sestic. Ime mi je Puhko. Danes nas je naša mama, kokoš Rjavka, peljala na sprehod. Meni, bratcem in sestricam je razkazala kmetijo. Jaz sem kmalu postal utrujen. Mama je to opazila. Sedla je v travo in jaz sem smuknil pod njeno perut. Kmalu so se mi pridružili še bratci in sestrice. Ko smo se odpočili, smo se odpravili proti domu. Mama nam je obljubila, da bomo šli še večkrat na sprehod. Doma smo se najedli, in ker se je kmalu znočilo, smo odšli spat. Ponoči sem sanjal, da me lovi lisica. Sreča, da so to bile le sanje, saj sem se zjutraj zbudil zdrav in vesel.

Nina Kmetec, 3. b

POMLADNA PESEM

Rožice cvetijo,
ptički žvrgolijo
je metuljček vesel,
ker je pomladni čas prišel.

Drevesa cvetijo,
regratove lučke

ČAH SITA 7.5

MLADI UMETNIKI

v vetru valovijo.

Jagode zorijo,
vse ose in čebele
na travnik poletijo.

Urška Bratušek, 4. f

POMLAD

Pomlad prihaja,
brž, brž zaplešimo.

Pomlad prihaja,
brž, brž vse uredimo.

Pomlad prihaja,
brž, brž cvetja nasadimo.

Pomlad lepa je kot roža,
ki jo toplo sonce boža.

Pomlad je s soncem obsijana,
kot otroci razigrana.

Tina Širovnik, 4. f

JANKO IN METKA
(poustvarjena pravljica)

Janko in Metka sta šla v živalski vrt. Tam sta se izgubila. Hodila sta in hodila in tako prišla do neke stavbe. Bila je vsa iz zelenjave. Ker sta bila lačna, sta jo začela jesti. Iz nje je prišla črna sova. Povabila ju je v hišo. Janka je zaprla v ptičjo kletko, Metko pa je imela za sužnjo. Sova je hotela Janka skuhati, Metko pa speči, vendar ga je Metka spustila iz kletke. Vanjo je potisnila sovo.

Metka in Janko sta bila rešena in sta se do sitega najedla zelenjavne sovine hiše.

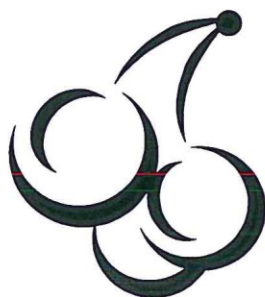
Petra Sedlašek, 4. g

MLADI UMETNIKI**PROTIBOLEZENSKA JUHA**

Otroci so bili bolni, zato jim je bilo dolgčas. K sebi jih je povabila teta Kuha. Poklicala jih je in jim naročila, naj pridejo k njej in s sabo prinesejo nekaj iz zmrzovalne skrinje. Otroci so jo ubogali. Prinesli so zmrznjen paradižnik in razna stara zdravila. Vse skupaj so stresli v lonec in stvari prekuhali. Ko je voda zavrela, je teta Kuha vanjo stresla še prašek Protibolezin. To juho so otroci pojedli in takoj ozdraveli. Zahvalili so se teti in odšli domov.

Eva Bratušek, 4. g

ČEŠNJA V BELEM
(nadaljevanje pesmi)

Česnja ima rada petje ptic,
najraje pa od sinic.

Ko se z očkom pogovarjata,
nežen veter ustvarjata.

Ko česnja sadeže dobi,
v čudoviti barvi zažari.

Ko pozno v jeseni očka odide,
česnji listje odpade in zaspi v upanju,
da se spomladi spet z njim snide.

Tjaša Čamernik, 4. a

PISMO POMLADI
(nadaljevanje zgodbe)

Zjutraj, ko sem se zbudila, sem slišala, kako žvrgolijo ptički. Nekaj časa sem še ležala v postelji, nato pa sem vstala in pogledala skozi okno.

Videla sem ptičko s pismom. Potem mi ga je prinesla. V pismu je pisalo: »Pridi na ples. Tvoj...« Premišljevala sem, kdo mi je poslal to pismo. Ko je bil že večer, sem odšla na ples. Med potjo sem videla malega kužka. Ko sem ga pobožala, se je takoj spremenil v fanta. Vprašala sem ga, zakaj je bil prej psiček, sedaj pa je človek. Povedal mi je, da ga je nekdo tako močno udaril, da se je spremenil v psa in potem ga nihče več ni maral. Potem mi je še povedal, da se je lahko spremenil v človeka samo, če se ga je kdo dotaknil. Potem so ga vsi imeli radi. Zaljubil se je v Majo in srečno sta se poročila. Jaz sem pa bila vesela, ker ga imajo sedaj vsi radi. Bila sva prava prijatelja.

No, pa ime sem vam pozabila povedati. Ime mu je bilo Mitja.

Nina Černezel, 4. a

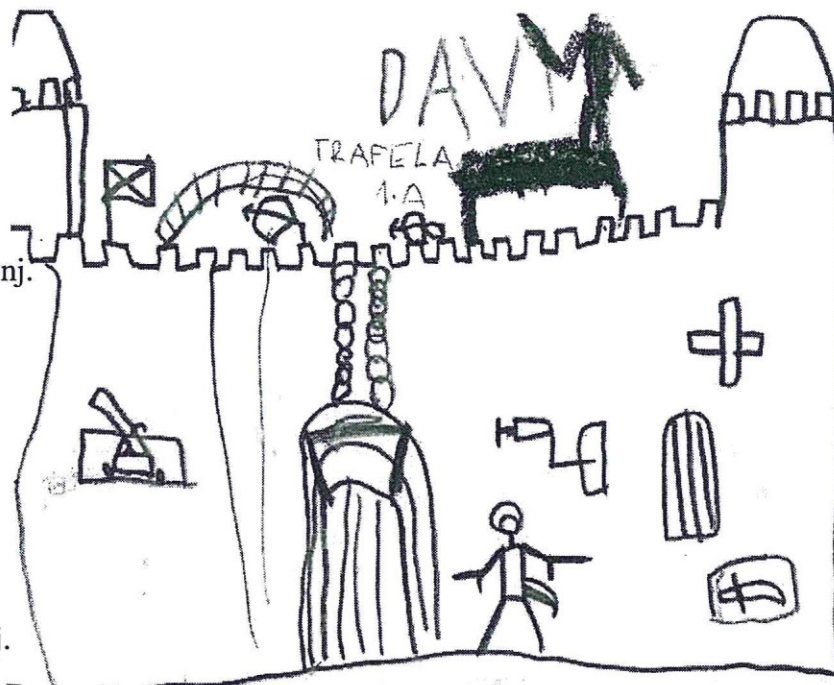
MLADI UMETNIKI**NA PUHASTEM OBLAČKU**

Sedem na tla,
zamižim!
In glej, nese me tja,
kamor si želim.

Nese me v vesolje, na luno,
kjer prodajajo veselje kar zastonj.
Nese me v svet direndaj,
kjer je vedno topli maj.

Sedem na luno,
opazujem smešne reči.
Ljudje so kot mravlje,
slon pa balon.

Nese me, nese v puhast raj,
tam bom ostala, ne bo me nazaj.

Barbara Krošel, 4. b

PISMO POMLADI

Zjutraj, ko sem se zbudila, sem slišala, kako žvrgolijo ptički. Nekaj časa sem še ležala v postelji, nato pa sem vstala in pogledala skozi okno.

Ko sem nekaj časa strmela skozi okno, sem opazila nekaj belega. Šla sem do mame in ji povedala, da sem videla nekaj čudnega. Mama mi je rekla: »Saj je vendar pomlad, ljubi otrok.« Razveselila sem se in odšla ven. Zunaj na zeleni travi sem občudovala cvetoče rože. Bile so krasne. Bila sem zelo vesela. Igrala sem se in tekala naokrog. Občudovala sem cvetoča drevesa in gledala ptičke, kako so nosili hrano v svoja gnezda. Sijalo je sonce in tudi jaz sem si prepevala pesem o pomladi. Zdelo se mi je, da se sonce igra z menoj in da me gleda. Na zeleni travi sem se igrala vse do večera. Ko je postalo temno in mrzlo, sem šla v hišo. Šla sem v svojo sobo in spet gledala skozi okno. Bila sem vesela. Kmalu sem šla spat. V sobo je prišla mama in me poljubila za lahko noč. Sanjala sem, kako se igram na zeleni travi in da sonce močno pripeka.

Upam, da bom takšne sanje imela še večkrat.

Nataša Jelen, 4. b

MLADI UMETNIKI**HVALNICA POMLADI**

Hvalnico pojem pomladi,
ko na pisani cvetoči livadi,
se marljive čebelice podijo
in se zlatega sonca veselijo.

Hvalnico pojem lastovički,
prekrasni drobceni ptički,
ki v svoj domek se je vrnila,
kjer mladičke bo izvalila.

Hvalnico pojem metulju,
bahavemu kralju livad,
ki s cveta na cvet poletava
in vsem oznanja pomlad.

Laura Kovačec, 5. b

JESEN!

Jeseni vlak se veseli,
ker šolski zvonec zazvoni.
Kostanji hitro rjavijo,
robide veselo že zorijo.
Listje že rumeni,
naša Ančka v trgatev hiti.

Megla že se veseli,
da se lahko na tla spusti.
Dan je kratek, noč je dolga,
tega nihče nima rad,
ker je treba iti hitro spat.

Tu rdeče, tam rumeno,
tam še modro in zeleno,
pozlačeno, posrebreno,
listje že veselo kuka,
izza grma, izza kupa.

Alen Krajnc, 5. b

MLADI UMETNIKI**MED PRVOMAJSKIMI POČITNICAMI**

Med prvomajskimi počitnicami smo se s Frančiškovimi otroki odpravili v Italijo. Peljali smo se z avtobusom. Šli smo za štiri dni, od sobote do torka.

V soboto zjutraj smo se zbudili že ob štirih. Pripravili smo se za pot in ob petih smo se vse družine zbrale pred župniščem na Vidmu. Tam nas je že čakal avtobus. Prešteli smo se in ugotovili, da nas je petintrideset. Ko smo se peljali v Italijo, je bilo na avtobusu zelo zabavno. Ker mi je na avtobusu vedno slabo, sem vzela tableto.

Šofer se nam je predstavil in povedal, da mu je ime Bogdan. Prosil nas je tudi, naj ne jemo na avtobusu, ker je zaradi vonja nekaterim slabo. Ko smo prispeli v Italijo, smo si najprej ogledali cerkev in samostan, nato pa smo se z mestnim avtobusom odpeljali v Benetke. Tam smo se peljali z ladjo in si ogledali cerkev svetega Marka. Sprehodili smo se po ulicah in si ogledali mostove. Nato smo odšli v samostan, kjer smo spali.

Drugi dan smo si ogledali Verono. Videli smo cerkve in areno, katero še zdaj uporabljajo, le da v druge namene. Tretji dan smo si ogledali Padovo. Videli smo cerkev Antona Padovanskega. Potem smo šli nazaj v samostan. Pred samostanom je bilo tudi veliko igrišče, na katerem smo igrali nogomet in odbojko. Tam so bile tudi potke za sprehod in s Saro sva odkrili luknjo, v kateri so bili majhni mucki. Igrali smo se do večera in nato odšli spat. Četrti dan smo se zjutraj odpravili na ogled cerkve poleg samostana, v katerem smo spali. Zraven je bil tudi park s spomeniki. Po kosilu smo se odpravili na avtobus. Ko smo šli nazaj proti Sloveniji, smo si še ogledali Oglej. Tudi tam smo videli veliko zanimivega.

V Italiji je bilo zelo lepo in upam, da bomo doživeli še več takšnih izletov.

Barbara Čeh, 7. a

KO SMO BILI DECA MALE

(besedilo v narečju)

Ko smo bili deca male, smo mogle za štikl krüha vso kameje z jive pobrate. Pret kak smo šli f šolo, smo mogle krave na pašo gnate. V šolo smo mele krejdo pa malo tabelco. V šole so nas začela vučitla pa župnika strašno sprašovate. Če f šole ni blo ke vrede, smo bli s palco bite. Iz šole pa strašno hitro ite, ker nas je delo na jive pa travnikih čakalo. Duma pa nič povedli, drugače smo še z remnom fasale. Ko je priša večer, smo bli deca opet fkupre. Tam smo se v jesen kostaje pa jaboke pekle, spomlade po rose bose skakale, polete v küpice prevale delale, pozimi v snege smo se z ničkame vozile pa s čreblame hodle. Najbol lušno je blo, ko smo malo zrasle, se je na kožuhaji cela ves zbrala. Na konce je, kere je veda, harmoniko raztegna, pa smo plesale do jutra, če pa so se dede napile, so se začele metate, na konce pa pretepate za deklina, pa je bla veselica fertik.

Tamara Rogina, 7. a

MLADI UMETNIKI**»EJ, SMRKLJA!«**

Stara sem bila štiri leta. Bilo je poletje. Takrat sem spoznavala nove in nove besede. Bilo jih je veliko.

Bil je navaden dan. Z mamico sva se igrali mojo najljubšo igro. Imenuje se »hruške stepam«. V sobi je bil tudi vklopljen televizor. Ravno so predvajali oglas o reviji Smrklja. Oglas je predstavljal teme, ki jih najdemo v reviji. Potem je fant v oglasu zaklical: »Ej, smrklja!« Razburila sem se in mamo začela spraševati, kdo mi je to rekel, kajti mislila sem, da je bilo namenjeno meni. Mami se je začela smejati in mi razložila, da je to bil le oglas. Jaz seveda nisem razumela in sem še naprej trmarila. Čez čas sem le popustila in se začela še sama smejati. Da je bilo vse še bolj smešno, je prišel še moj muc Miško, ki je bil poseben muc. Vsako jutro me je zbujal in cartljal. Bil je zelo lep, vendar me takrat ni prišel zbuditi, ampak je stal na okenski polici in v gobčku držal mojo dudo, ki je nisem več potrebovala. Prinesel mi jo je, ker je verjetno mislil, da sem jo izgubila. Z mamico sva se tako krohotali, da me je začel boleti trebuh, muc pa je stal na okenski polici in naju presenečeno gledal. Zdaj muca ni več.

Sedaj tudi jaz redno kupujem revijo Smrklja. V njej najdem teme, ki so zanimive. Vedno, ko jo kupim, se spomnim na ta dogodek, ki se mi je res vtisnil v spomin. Sedaj bi seveda razumela ta oglas in bi odreagirala drugače. Upam, da se tudi vam zdi zanimiva dogodivščina.

Patricija Bračič, 7. a

NA POČITNICE Z MOTORJEM

Bilo je poletje, ko smo odšli z družino na morje v Črno goro. Z motorji smo se peljali skoraj osemsto kilometrov.

Zjutraj smo se odpravili na pot in se peljali do prvega mejnega prehoda s Hrvaško. Nato smo se peljali še nekaj sto kilometrov do meje s Črno goro. Med vožnjo smo se nekajkrat ustavili in se najedli. Vso pot je bil naš redni spremljevalec dež. Ko smo prišli do meje, smo morali pokazati vse osebne dokumente in zeleno karto. V Črni gori smo se ustavili še pri nekaterih prijateljih mojega očeta in pri njih tisto noč tudi prespali, ker smo bili utrujeni od vožnje in sedenja na motorju. Ko smo prišli na trajekt, ki nas je peljal čez morje, so vsi strmeli v nas, verjetno pri njih ni nekaterih takšnih navad. No, ko pa smo prišli do tistega kraja, kamor smo imeli namen, v Budvo, smo si poiskali stanovanje in tistih štirinajst dni smo živeli res v lepem apartmaju. Ta hiša se je imenovala »Blue Palache«.

Nato smo se te dni, ko smo bili na morju, res zabavali in raziskovali nove plaže. Bili smo tudi na sv. Štefanu, ki je največja znamenitost v Črni gori in je v obliki gradu. Okrog gradu se lahko pelješ z ladjo. Tam je zelo lepo in vidiš vse okrog sebe, ko si na ladji.

V Črni gori je res lepo, je ena izmed najlepših pokrajin, kar jih poznam. Jaz bi še odšla tja na morje, ampak ne z motorjem, pač pa z avtom.

Neja Flajs, 7. b

MLADI UMETNIKI**Z VLAKOM DO KOPRA**

Zgodilo se mi je pred petimi leti. Bilo je decembra, ko je ati prišel iz službe in prinesel neki listek, za katerega tedaj še nisem vedel, kaj pomeni. Nato sem ga le prebral, pisalo je BOŽIČKOV VLAK.

Ati mi je razložil, da se bova peljala z muzejsko lokomotivo. Mislil sem si: »To bo doživetje!« Komaj sem čakal dan, ko bo vlak odpeljal s perona. In res je napočil ta dan. Z avtomobilom smo se odpeljali do železniške postaje, nato smo čakali nekaj časa, naenkrat pa je s polno paro prisopihala velika črna lokomotiva. Vstopili smo in se odpeljali do Kopra. Nekje na sredini poti je v vagon stopil možic s toplo rdečo obleko in kapo, ki je na koncu imela velik bel cof, zraven sebe pa je vlekel velikansko vrečo, iz katere je potem, ko smo mu zapeli pesem, postopoma vlekel darila. Ko smo vsi imeli darila, se je poslovil in odšel skozi vrata v drug vagon z namenom, da obdari še druge otroke. Ker smo se takole zabavali, je čas hitro minil, in kot bi mignil, smo bili v Kopru. Tam smo izstopili. Imeli smo dve uri časa, preden smo se vrnili, zato sva z atijem zavila v najbližjo slaščičarno. V slaščičarni mi je ati povedal, da se bova nazaj peljala s še hitrejšim vlakom. Tedaj sem se šele razveselil. Bilo je že pozno, zato sva odšla nazaj na postajo. Vkrkali smo se v rumeni vlak. Sedeži v tem vagonu so bili bistveno udobnejši kot pa v muzejskem. Vlak je bil hiter, zato smo bili v dobri uri in pol že na Ptuju. Ko smo izstopili, je bil že večer, zato smo se odpravili domov.

Tega doživetja ne bom nikoli pozabil in želim si ter upam, da se bo ta vožnja še večkrat ponovila.

Dorotej Horvat, 7. b

POLNOČNA SRHLJIVKA

Bilo je lansko poletje, takrat so bile ravno počitnice. Doma mi je bilo strašno dolgčas in odločila sem se, da grem prespat k sestrični. Na ta dan sem komaj čakala.

Ko sem prišla k njej, se je že skoraj znočilo. Pogovarjali sva se o smešnih in strašnih zgodbah. Grozljivke sem zmeraj naravnost občudovala. Ko je bila ura deset, nama je postalo dolgčas. Njena okolica izgleda ponoči zelo srhljivo, zato sem jo hotela raziskati, vendar se ni strinjala, saj je ponoči lahko nevarno. Nazadnje sem jo le prepričala. Obuli sva si superge in se odpravili proti reki in gozdu. Pot je bila precej dolga, mene pa vedno bolj strah. Ko sva prišli tja, je ura odbila polnoč. Reka je izgledala tako strašno, saj se je iz nje kadilo. Srce mi je močno bilo. Takrat sva zaslišali glasove. Slišati je bilo kot glas kakšnega starejšega moškega. Od strahu sem se vsa tresla. Skrili sva se v bližnji gozd. Ugotovila sem, da nisem tako pogumna, kot sem mislila. Skrili sva se v zelo velik grm. Bili sva tiho kot miški. Želela sem, da bi bila doma v topli postelji. Takrat se je v grmu nekaj zasvetilo. Iz grma je skočila velika mačka. Bila je grozna in v gobčku je držala miš. Tekli sva proti domu, kakor hitro sva lahko. Bili sva na pol poti, ko sem padla in si poškodovala nogo. Do doma me je nesla sestrična. Vrnili sva se domov. Spregovorili nisva niti besedice. To noč nisem zatisnila očesa.

O tej noči nisva nikomur povedali, ostalo je med nama. Prisegli sva, da tega ne bova več počeli. Popoldne sem šla k zdravniku, saj sem si zvila gleženj. Staršema sem rekla, da sem se poškodovala pri odbojki. Iz te izkušnje sem se naučila, da je bilo moje početje nespametno, in tega več nikdar ne bom počela. Nikoli ne veš, kdo se potika po gozdu in kaj vse se ti lahko zgodi, vendar vsako slabo je za nekaj dobro, saj sem se iz tega mnogo naučila.

Tjaša Podgoršek, 7. b

MLADI UMETNIKI**DRAGI KRIŠTOF LAMBERGAR!**

Sem Luka Škvorc, doma pa sem blizu Ptuja. Obiskujem 8. razred devetletne osnovne šole na Vidmu.

Da ti pišem, sem se odločil, ko smo v šoli prebrali pesem Neustrašni Pegam in boječka Lambergar, ups, pardon, Neustrašni Lambergar in Pegamček, ja, tako je bolje. No, ko smo to prebrali, sem se zamislil: mogoče nam lahko ta Lambergar priskoči na pomoč. Tu nam namreč grozi velikanska, leteče-tekaška riba. Leti lahko kot orel, teče kot pes in plava kot delfin. Na krilih ima poleg perja še luske, velike kot krompir. Iz telesa ji poganjajo pasje noge, da ji ne moreš ubežati niti v s trnjem posut rov. Vendar to še ni vse! Ko se razhudi, pihne iz svojih pasjih ust pravo burjo. Le jeklo, beton in kamen skupaj zdržijo njeno sapo.

Zato smo si zgradili obzidje okoli mesteca in veliko kupolo nad njim. Mislili smo, da smo sedaj varni, vendar je že po nekaj dnevih začela kljuvati obzidje s svojim orlovskim kljunom. Mimogrede, ta pošast je pravi ljudo-predmeto-živaložer. Požre vse, kar ji pride pred usta, razen mešanice jekla, betona in kamna. Obstreljujemo jo s težkimi katapulti, vendar vse konča v njenih ustih. Prejšnji teden smo se odločili za eksperiment. Junaka Janeza Kranjca smo zaprli v težko kamnito-jekleno-betonsko kroglo. Opremljen je bil z veliko pripomočki: dolgim in kratkim nožem, kamero, pištolo, vrvmi ... Oblečen je bil v astronautsko obleko. Ko smo izstrelili kroglo, je seveda končala v ribinih ustih. Kroglo je pohrustala in seveda Janeza z njo. Upali smo, da je ne bo, saj je bila zares velika. Nihče ne ve, kako je z njim.

Prosim, priskoči nam na pomoč!

Zaskrbljeni **Luka Škvorc (8. a)**

KMEČKA HIŠA PRIPOVEDUJE

Sem stara kmečka hiša. Lansko leto sem praznovala svoj stoti rojstni dan. Zaupala vam bom svojo življenjsko zgodbo.

Zgradila sta me neka žena in mož. Ustvarila sta si družino. Takrat je v meni bivalo veselje. Pri hiši je bilo sedem otrok, ki so vsak dan skakali in se lovili okrog mene. Moj lastnik je hodil naokrog po delu, da je kaj zaslužil. Žena pa je bila gospodinja, ki je skrbela za otroke in delala na polju. Zame so lepo skrbeli. Vsako pomlad so me temeljito očistili, moje zidove na novo pobelili in popravili mojo streho. Čas je tako tekkel in otroci so odrasli ter odšli od doma po svetu. Vsak si je ustvaril družino in živel svoje življenje. Pri meni so ostali le gospodar, gospodarica in njun najmlajši sin Janez, kateremu sta obljubila, da bom jaz nekoč njegova. Janez je bil tega zelo vesel in rad je delal na kmetiji. Prišlo je leto, ko je gospodar pri hiši umrl. Tako je sin prevzel njegovo nalogo in skrb za mene. Spoznal je dekle Marijo in se z njo tudi poročil.

Janezova mama je zelo zbolela in nato umrla. Tako je najmlajši od sinov prevzel vso odgovornost. Ustvaril si je družino. Veliko časa je preživel s svojimi petimi otroki in delal na kmetiji. Kmalu pa se je izkazalo, da pri hiši primanjkuje denarja, in Janez se je odločil, da gre po svetu. Odšel je sam in Marijo pustil z otroki. Vsak mesec ji je pisal. Nekega dne je Marija

MLADI UMETNIKI

sprejela pismo, v katerem ji je mož sporočil, da pride po njo in otroke ter da odidejo v mesto. Tam bodo živeli in Janez bo imel službo.

To se je na žalost res zgodilo in v meni od takrat ni več življenja. Sedaj sem osamljena in načenja me zob časa. Moja slamnata streha pušča in nihče je ne popravi. V meni je veliko vlage. Včasih me obišče kakšna žival, ki pri meni najde zavetje.

To je moja zgodba, zdaj le še čakam dan, ko me bodo porušili in na moje mesto postavili novo, lepo in sodobno hišo.

Tamara Kmetec, 8. a

TI OČETA DO PRAGA, SIN TEBE ČEZ PRAG

V mnogih reklamah po televiziji in drugod vidimo le srečne družine, ki v nas vzbudijo dober občutek. V resničnem svetu pa ni zmeraj tako.

V marsikateri družini prihaja do sporov med otroki in starši. Razlogi za to so lahko zelo različni. V šoli smo brali črtico *Mačkova očeta*, ki govori o sporih med očeti in sinovi zaradi dediščine. Najprej je sin hudoben do očeta; vrže ga namreč iz njegove lastne hiše. A tudi ta sin ima otroka, ki čez nekaj časa z njim počne še grše stvari. O tem namreč govori pregovor *Ti očeta do praga, sin tebe čez prag*. Vendar dediščina ni edini razlog za spore. Različne generacije med seboj velikokrat ne najdejo skupnega jezika. Da ne bi prihajalo do pogostih preprirov, bi si člani družine morali vzeti več časa za pogovor in prisluhniti tudi drugim članom ter upoštevati njihova mnenja. Kjer je članov družine več, se pojavi tudi več različnih mišljenj. Takrat moramo najti neki skupni dogovor in včasih tudi opustiti svoje trditve. Za spore pa velikokrat odgovarja preslaba vzgoja. Starši otroke največ naučijo z dobrim vzgledom. Otroci jih seveda 'oponašajo'. Če tu ni dobrega vzgleda s strani staršev, je to slaba vzgoja. Veliko današnjih staršev je imelo slabo otroštvo, in to zelo vpliva na njihovo obnašanje. Prepričana sem, da se velika večina staršev zelo trudi dobro vzgajati svoje otroke, zato jim moramo tudi mi včasih odpustiti kakšno napako in jih razumeti, kot tudi oni razumejo nas.

Brez nepotrebnih preprirov bi bilo življenje lepše, zato se moramo po svojih najboljših močeh truditi, da sprejmemo vsakega takšnega, kot je.

Blanka Kozel, 8. b

LJUBEZEN

Ljubezen je kot nebo.
Včasih je nežna,
včasih je stroga
in velikokrat ne uboga

Je kot veter,
ki s toplo sapo ti piha v srce,
in vsak novi dan
ti daje upanje.

Lepa je ta ljubezen,
a žal velikokrat neiskrena.
In resnici na ljubo
je ljubezen srčna bolezen.

Ljubezen pomeni biti zaljubljen
in biti ljubljen.
Ljubezen hrepeni in večno živi
do konca svojih dni.

Mateja Gojkošek, 8. b

MLADI UMETNIKI**TI OČETA DO PRAGA, SIN TEBE ČEZ PRAG**

Ti očeta do praga, sin tebe čez prag, pravi znan pregovor. Le kaj bi se lahko skrivalo pod navidezno lahko razumljivim pregovorom? Vzgoja? Obnašanje? Je to res nujna vez med očetom in sinom? Včasih se moramo v poved, besedo, dejanje ali v tem primeru pregovor zelo poglobiti, da ga lahko razumemo. Ta »ti očeta do praga« je lahko grdo obnašanje do prijatelja, sester, sosedov ali nenazadnje tudi staršev. Pod frazo mnogi razumemo odtrganje nekoga s pomočjo grdih besed ali dejanj. No, potem pa imamo tukaj tudi frazo »sin tebe čez prag«. To naj bo neki povratek, neka reakcija drugih na tvoja dejanja. To naj bi pomenilo, da če se ti grdo obnašaš in pri tej osebi, ki je »v igri«, presežeš mejo strpnosti, ti bo ta oseba, ki jo boš močno prizadel, verjetno vračala enako ali pa še huje. Tukaj ni določene vrste prepira, časa in stopnje. Je pa tudi res, da brez preprirov ne bi šlo. Si predstavljaš tisto popolno življenje brez vsakdanjega prepira z mamo, sestro, bratom? Če bi pa pregovore brali in razumeli dobresedno, kaj misliš, kaj bi pomenil ta?

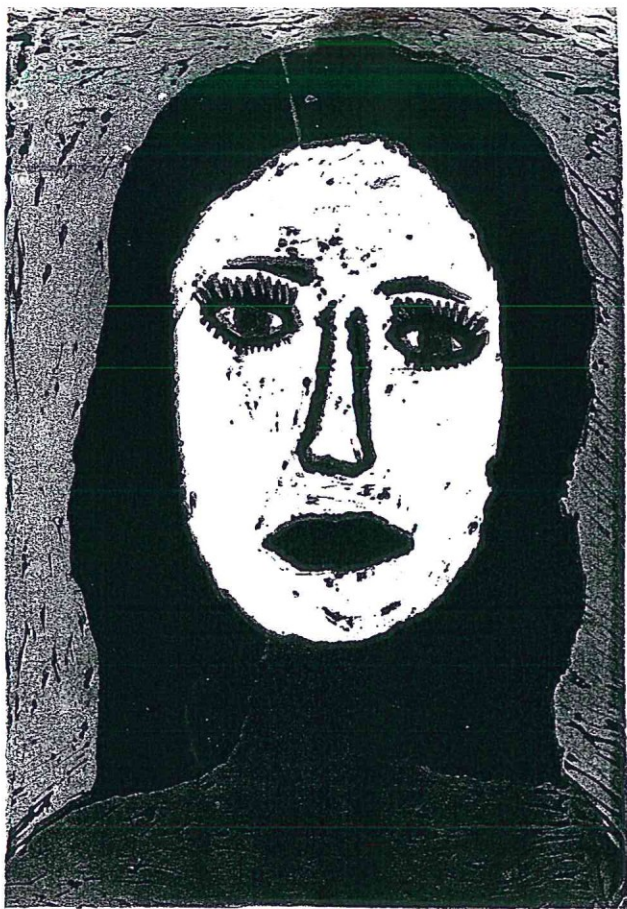
Saša Kamenšek, 8. b

KMEČKA HIŠA PRIPOVEDUJE

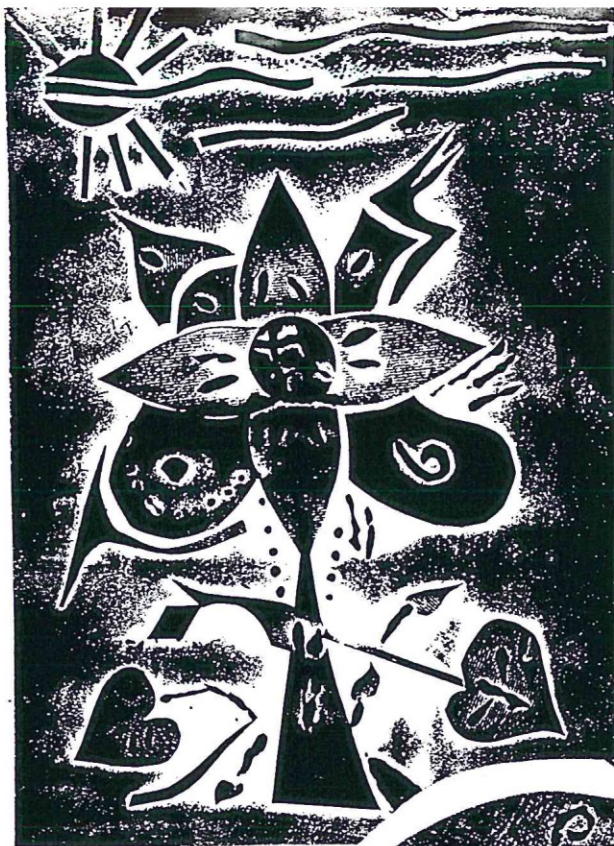
Sem stara kmečka hiša, ki je doživela veliko vznemirljivega. Stara sem približno sto let in v teh letih se lahko zgodi mnogo stvari. Preživela sem 1. in 2. svetovno vojno, bila sem zavetje dvema družinama in tudi nekaj vojakom, ki so se skrivali pred sovražnikom. Menim, da je moja preteklost zanimiva, zato bi rada nekaj utrinkov iz mojega razburljivega življenja delila z vami.

Sprva je bilo tako. Zgradila me je petčlanska družina. Takrat sem bila lepa, čista in nova. Zelo sem bila vesela, saj sem vsak dan poslušala petje in hihitanje otrok. Vendar moja sreča ni trajala dolgo. Čez nekaj časa se je ta družina preselila v mesto, saj je gospodar dobil novo službo tam. Vedno sem menila, da je življenje na podeželju lepše. Vendar za nekatere ni, več jim pomeni denar kot pa lepa narava. Zgrajena sem na obrobju ob gozdu. Ob meni so travniki, polja ter nekaj hiš. Vedno sem bila ponosna na to, kje sem postavljena, in tudi vedno bom.

Nekaj časa sem samevala, se spominjala prijetnih dogodkov, ko sem nekega dne zagledala tričlansko družino, ki je s prtljago prihajala po poti. Takrat sem se zavedla, da prihajajo novi ljudje. Bila sem presrečna. Spet se je vrnil otroški smeh, minila je samota. Toda nastopila je vojna. Na moje začudenje družina ni pobegnila v tujino. Začutila sem, da me nočejo zapustiti. V vojni je bilo zelo hudo. Seveda, ljudje so umirali. Vedno sem si govorila: »Vse enkrat mine« in tudi vojna je. Minevala so leta, gospodar in njegova žena sta umrla, njun sin pa je odšel v tujino. Ostala sem spet sama. Čutila sem, kako se staram. Takrat sem spoznala, da so vse stvari umrljive. Strop se je rušil, jaz sem se vedno bolj ugrezala v zemjo, v vse moje kote so se naselili pajki in povsod je bila pajčevina. Ostali so samo še spomini. Še ptički niso več tako lepo peli kot nekdaj. Spoznala sem, da ne bom nikoli več nova in lepa. Kdo pa bo obnavljal in popravljal takšno hišo, kot sem jaz? Še otroci se niso zmenili zame, kamenje so lučali v moja okna, ko so prihajali iz šole. Ampak še tega so se naveličali. Še za starejšega človeka se ljudje ne zmenijo, ne da bi se za staro, propadajočo hišo. Vendar nekaj me je tolažilo. Kot pravijo, je za vsako stvarjo nekaj dobrega. Imela sem čudovito preteklost, prelepe spomine, ki mi jih nihče ne more vzeti, in tudi ljudje so me potrebovali, saj sem jim bila v zavetje. Na to sem zelo ponosna.

BARBARA ČEH, 7.a

ALEN KRAJNC, 5.6

UREDNIŠKI ODBOR:

Metka Amon Beber

Robert Murko

Vesna Voglar

Tanja Potočnik

Blanka Kozel

Katja Krajnc

JANA PUKŠIČ, 5.6

TAMARA DUH, 5.a

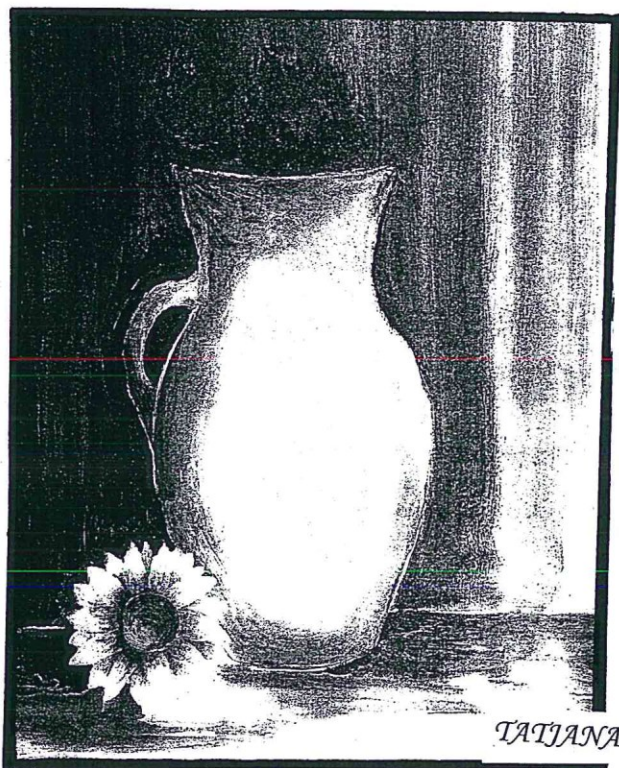
URŠKA OSTROŠKO, 5.a

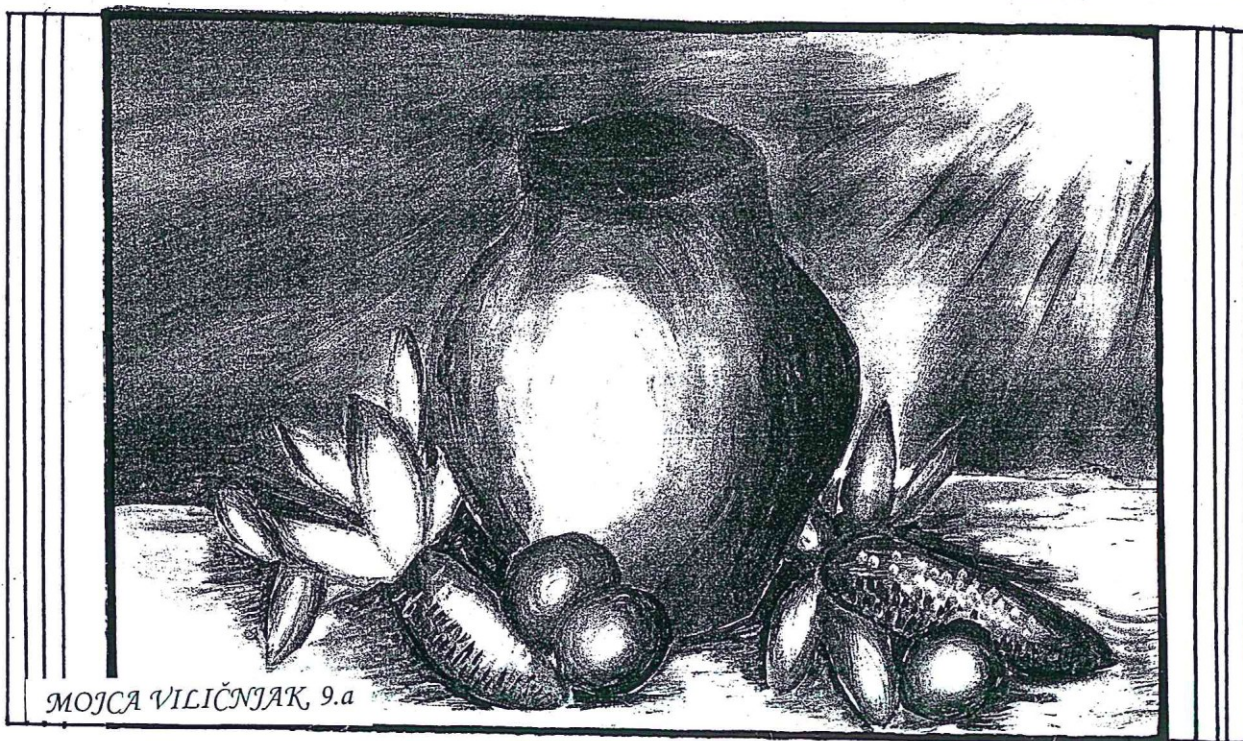
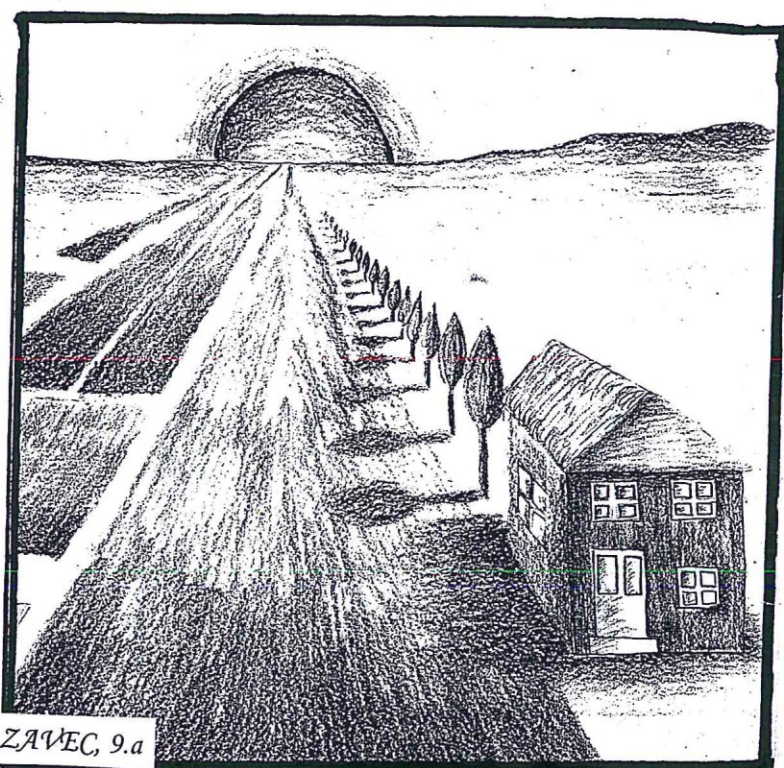
BENO DOBNIK, 9.6

GREGOR BEDRAČ, 9.6

TATJANA ZAVEC, 9.a

MOJCA VILIČNJAK, 9.a